

denne Befæstningsagitation, der ikke gaar ud paa at fremkalde Interesse for Fæstningsvæsen, Krigsvæsen eller Forsvarsvæsen eller paa at opvilde vor Fædrelandskjærlighed og Offerberedvillighed for Fædrelandet; thi den Agitation er baade loblig og berettiget, og den kan have et skjønt Maal; men med den Agitation, der gjerne ender med Rosten i Pølseenden: Sa kunne vi ikke faae Penge til, hvad vi, de Sagkyndige, ønske og godkjende, saa foretrække vi naturligvis fremfor Intet at gjøre, at det tages imod Grundloven. Det er en Agitation, som jeg er bestemt imod, og det er den, der drives efter Ministerens Exempel og utvivlsomt med hans Tilladelse.

Lauridsen: Ailedningen til, at jeg forlangte Ordet, var, at det fremgik af den Maade, hvorpaa min ærede Sidemand, det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Hingel) talte, at han ikke kunde tænke sig anden Grund til at stemme mod dette Forslags Overgang til 2den Behandling end en malpropper Lyft til at falde sin Ordsfører i Kyggen og den Slags personlige Motiver. Jeg vil dog tillade mig i al Korthed at fremføre, at det for mit Bedkommende ikke er Motivet, og at der for mig gives andre Motiver. Da jeg saae det Forslag blive fremført, var det min første Tanke, at jeg en Gang saae i en Avis, at den ærede Krigsminister, da Taleren var om Middelgrundsfortet og dets Behandling i Folkethinget, sagde: Man kunde jo tænke sig, at de Menneſter vare saa gale, at de forkaſtede det. Jeg vil nu ikke bruge de Ord; men den Tanke, der sikkert har givet sig Udslag i disse Ord, faldt mig paa en Maade ind, det faldt mig ind, at det er egentlig Meget, at man tør hyde Rigsdagen dette Forslag, igjen efter den Stilling, der har foreligget ved Valget. For mig stiller det sig nemlig saaledes, at Spørgsmaalet om Middelgrundsfortet i Virkeligheden har foreligget ved dette Valg. Det har foreligget som Forslag i den Samling, der ved Upløsningen blev afbrudt, og det er videre af den ærede Krigsminister blevet trukket frem kort for Jul i en Form, hvorunder det ganske sikkert skulde være en Del af Høires Valgprogram. Naar nu det for det Første er Tilfældet, og Valget er gaaet, som det er gaaet, saa mener jeg, at det er et meget stærkt Stykke, at forelægge Forslaget paany. Men der er en anden Grund, hvorfør der forekommer mig at være tilstrækkelig Grund til at behandle de krigsministerielle Lovforslag paa anden Maade end andre Ministres Lovforslag, og det er, om jeg saa maa sige, den Maade, hvorpaa Krigsministeren gaar

frem lige overfor dette Thing. I forrige Samling var Stillingen den, at dette Thing sad her og forhandlede Middelgrundsfortet til de 15 Millioner, og medens Thinget sad her, lauede Krigsministeren paa egen Haand og uden at tale til Udvalget derom et Fort paa 9 Millioner, og nu i disse Dage, hvor dette 9 Millioners Fort paany er indbragt, summer det i Luften med Rygter om, at Maſtinerne dertil allerede ere bestilte, at Jordarbeidet allerede er givet i Entreprise, at Entrepriserne ere antagne o. s. v. Naar man ser paa det, forekommer en Forhandlingspolitik mig uholdbar paa dette Punkt. Det samme var jo Tilfældet med Landbefæstningen. Medens dette Thing sad her og forhandlede om Landbefæstningen, lauedes der Tegninger til den private Geshæft paa 8 Millioner, som Krigsministeren har for sig selv, og der blev trukket de fornødne Overenskomster i saa Henseende. Men naar man gaar frem paa den Maade, forekommer det mig, at en Forhandling om de krigsministerielle Forslag i Virkeligheden bliver Humbug, det forekommer mig, at det bliver en fuldstændig meningsløs Forhandling. Jeg kan kun tænke mig to Motiveringer for at lægge dette Lovforslag i Udvalg, en mere alvorlig og en mere humoristisk. Den alvorlige er den, hvis Krigsministeren sagde: Jeg vil nu lægge hele Spørgsmaalet om Landets Bærn over i Folkethingets Hænder, jeg vil give et Løfte om Intet at foretage uden det, som vinder Folkethingets Tilslutning, med andre Ord: hvis Forelæggelsen af dette Forslag, aabent udtalt fra Krigsministerens Side, var et Forsøg paa paany at lægge hele Forsvarsvæsenet og den militære Sag i Folkethingets Hænder, saa var det en anden Ting; men saaledes opfatter jeg det ikke. Hvis jeg ret har forstaaet det, der passerede dels før Jul her i Salen, hvor Ministeren negtede at udtale sig om det, sagde, at det blev afgjort i Statsraadet, og forbeholdt sig fuldkommen Handlefrihed, dels de Udtalelser, der ere fremkomne udenfor Salen, maa jeg tro, at Forholdet er det, at det er afgjort fra Høires Side, at dette Fort i Virkeligheden skal bygges, at det skal fremmes, og at man allerede, medens man byder det til Forhandling her i Thinget, er kommen saa vidt frem, at man praktisk har bundet sig, saaledes at vi, hvis vi negte det, maaste risikere at faae Historien fra 1887 med Kontraktbrud om igjen. Men naar det er Tilfældet, forekommer det mig, at man kan, om jeg saa maa sige, træde en Kat saa længe paa Halen, at det bliver for grovt. Det er min Opfattelse af denne Sag, og det mener jeg, at det bør siges Regjeringen, at